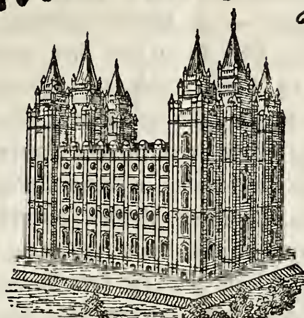
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 3	1 Februar 1905	54 Aargang

Hilsen fra det Første Præsidentskab.

(Oversat fra Deseret News' Julenummer.)

Vi nærme os den Dag, der i Almindelighed betragtes som Aarsdagen for Jesu Fødsel — han, som gjenløste Verden, og som en Dag skal tage Scepteret over den. Denne Højtid giver os en kjærkommen Anledning til at bringe de Sidste-Dages Hellige i hele Verden vor hjerteligste Hilsen. Frelserens Komme til vor Jord hilsedes med Frydesang af Englene og hele den himmelske Hærskare, og vi fejre jo netop den forestaaende Højtidsfest for at mindes denne glædelige Begivenhed. Han steg ned under alle Ting, for at han kunde ophøjes over alle Ting og ved sin Erfaring erhverve sig Magt over alle Ting. Som Medlemmer af hans Kirke — „Kristi Legeme" — erkjende vi ham som vort Overhoved — ikke alene som en stor Lærer, men som Guds enbaarne Søn. Vi forvente at komme til at staa direkte under hans Ledelse; vi adlyde ham, og vi bestræbe os paa at udføre hans Hensigter vedrørende Menneskehedens Frelse og Guds Regjerings Oprettelse paa Jorden. For at opnaa dette indtage vi vore Pladser som hans og hans Folks Tjenere; vi ere alle forenede i et evigt Forbund, døbte i hans Navn og besjælede af hans Aand.

Sammen med alle Kirkens Medlemmer glæde vi os over den Fremgang, vort Samfund har gjort, siden det den 6 April 1830 organiseredes. Trods den Modstand, Herrens Værk bestandig har været Gjenstand for, er det med vidunderlig Styrke og Hurtighed uophørlig skredet

fremad, og for hver Dag, der gaar, voxer dets Indflydelse overalt i Verden. Lige siden Evangeliet aabenbaredes til Profeten Joseph Smith — hvis Fødselsdag indtræffer den 23 December og saaledes ogsaa fejres paa denne Tid af Aaret — er Kirken uafbrudt gaaet fremad mod det Maal, den har haft for Øje, siden den blev dannet. De Principer, vor Frelser i denne store og sidste evangeliske Husholdning har aabenbaret, ere allerede forkyndte blandt alle de ledende Nationer paa Jorden. De ere ogsaa blevne bragte til de uciviliserede Lande. Mange tusinde ærlige Sjæle have adlydt disse Lærdomme, medens Andre, som have savnet Mod til at møde den Haan, hvormed Verden overøser vort Samfunds Bekjendere, stiltiende i deres Hjerte have modtaget dets Sandheder. Dette kan spores i de Forbedringer, som ere fremkomne i den moderne Kristenheds Troslære. Sandheden har saaledes, som Frelseren aabenbarede i det nittende Aarhundrede til en modtagelig Yngling, banet sig Vej fremad, og den vil til Slut gjennemsyre hele Verden og sætte sit Præg paa Menneskenes Liv.

Naar vi se paa den glimrende materielle Fremgang, som har begunstiget de Sidste-Dages Hellige i det nu snart forløbne Aar, have vi den største Anledning til Glæde og Taknemlighed mod Gud. Velsignelserne ere rigeligt udsprungne af Jordens Skjød i disse vore Dale. Marker og Haver have givet Sæd og Frugt i Overflod, og en rigelig Høst har belønnet Landmandens Arbejde. Statens Befolkning har saaledes Levnetsmidler i Overflødighed, og store Forraad ere førte til fjerne Egne. I Særdeleshed har Kultiveringen og den rigelige Høst af Sukkerroer og Oprettelsen af Sukkerfabrikker spillet en stor Rolle i de sidste Aars Handelsomsætning. Alt dette vil i høj Grad bidrage til den almindelige Velstands Stigning og Udviklingen af denne Bjergregions Hjælpekilder. Nationalregjeringens nylig foretagne Skridt til Udvikling og Kontrollering af Strømme og Vandløb, som kunne anvendes til Overrisling af vort Agerbrugsland, have indgivet Farmerne nyt Mod og Haab, og deres Opmærksomhed er ogsaa rettet mod Statens Landbrugshøjskole og dens paa Erfaring grundede videnskabelige Forsøg paa at tilvejebringe en bedre Agerkultur. Med et rigt Jordsmon, ren Luft og fornødent Vand ville altsaa vore Landmænd her imellem Bjergene snart komme til at indtage en ledende Stilling i deres Fag.

Vor Missionsvirksomhed har i dette Aar særlig været kjendetegnet af Indkjøb og af nye Missionshuses Opførelse i forskjellige Dele af Verden. Intet tidligere Aar kan jævnføres med 1904 i denne Henseende. Det fornemste af disse Missionshuse er den elegante og solide Bygning, som i Oktober indviedes i Stockholm. Det kjøbte Forsamlingshus i Aarhus er et værdifuldt Tillæg til Kirkens Mødehuse i fremmede Lande. Missionskontoret i Liverpool, England, som er Hovedkvarteret for hele den europæiske Mission og et Knudepunkt for vore transatlantiske Passagerer,

er ogsaa flyttet til en ny erhvervet og bekvem Bygning. Det gamle Sted svarede ikke længere til Kirkens Krav i denne Del af Verden, og det kan kun vække Glæde, at det er lykkedes Missionen at komme i Besiddelse af et mere passende Hus. Forbedringer i lignende Retning have fundet Sted i andre Dele af den britiske Mission, og alt dette øver selvfølgelig en velgjørende Indflydelse paa den derværende Virksomhed.

Kjøbet af det rummelige Methodistkapel med tilhørende Præstebolig i Chicago har givet Kirken et varigt Fodfæste der, og vor Nordstatsmission er derved bleven forsynet med et særdeles hensigtsmæssigt Hovedkvarter. Ved Ejendomskjøbet i Chattanooga, Tennessee, er det Hus, hvor vor Sydstatsmissions Hovedkvarter i saa mange Aar har været indlejet, nu overgaaet i vor Besiddelse, og det har naturligvis vakt ublandet Tilfredshed hos alle vore Ældster og Medlemmer i denne Del af Landet. En værdifuld Ejendom med en derpaa beliggende Kirkebygning er bleven kjøbt i Boise, Idaho, hvor der er en blomstrende Gren af Nordveststaternes Mission. I Brisbane, Ny Sydwales, Australien, er der kjøbt en Ejendom i det vigtigste Kvarter af Staden, og et Forsamlingshus er bleven opført paa dette Sted.

Paa Samoa have vi gjort Forberedelser til Indkjøb af flere værdifulde Landarealer til Indsamling af de Hellige, som bo der, paa samme Maade som Flertallet af de Hellige paa Hawaii er samlet paa Kirkeplantagen ved Laie. Nye Forsamlingshuse i forbedret Skikkelse og med større Rummelighed ere under Opførelse baade i den amerikanske og tyske Del af Samoa. Paa Selskabsøerne er der kjøbt et Landareal nærved Papeete, Tahiti, hvor Huse til denne Missions Hovedkvarter og Forsamlinger ville blive opførte.

Men det er ikke alene i vore udenlandske Missioner, at en saadan Livlighed i Byggeriet har givet sig til Kjende, ogsaa her hjemme er der sket talrige Nyopførelser, og vore Forsamlingshuse ere blevne udvidede og forbedrede i en saadan Udstrækning, at vi have fundet det nødvendigt at minde adskillige Menigheder om, at Økonomi og Forsigtighed ere lige vigtige Faktorer med Hensyn til virkelig Fremgang, hvadenten det gjælder offentlige Anliggender eller personlige Affærer. Da Kirken endnu er betynget med Obligationer, som maa indfries (et Forhold, som vi ere glade ved at kunne sige gradvis og hurtigt ophører — en yderligere Indfrielse er for Haanden), have vi mod vor Villie været nødsagede til at maatte nægte Kirkens Bistand til Opførelse af mange offentlige Bygninger, Skoler, Forsamlingssale osv. — Foretagender, som det under gunstigere finansielle Forhold vilde have været os en Glæde at støtte. I Forbindelse hermed ønske vi paany at lægge de Hellige vor tidligere Advarsel paa Hjerte og bede dem anstrenge sig af al Kraft for at komme ud af Gjæld. Vi vide godt, at naar Tiderne ere gode og Penge lette at tjene, fristes mange Mennesker til at indlade sig paa unødige Omkostninger, tidt ved

Hjælp af laante Midler, hvilket i altfor mange Tilfælde begynder med et pantsat Hjem og ender med Tabet af dette. Hvis vor Røst kunde høres overalt, hvor de Sidste-Dages Hellige bo, saa skulde vi hæve den i alvorlig Protest mod dette fordærvelige Laantageri paa Ejendom og Hjem. Hjemmet skulde være et Fristed for Hustru og Børn, som sætte deres Tillid til Faderen og til Hjemmets Hygge og Beskyttelse. Det er yderst faa Tilfælde, hvor vi have kunnet forestille os, at en saadan Adfærd har været og kan være tilladelig og endnu mindre anbefalelsesværdig. I gode Tider som de nærværende er vort Raad derfor dette: Betal eders Gjæld og optag ingen ny.

En af de vigtigste Forøgelser af vore offentlige Bygninger herhjemme er Dr. Groves' Sidste-Dages Helliges Hospital i Salt Lake City. Det er et i alle Henseender prægtigt Etablissement, baade hvad Arkitektur og Indretning angaar. Det svarer fuldkomment til sit Formaal med Nutidens Udvikling for Øje. Det er anlagt efter de bedste Planer, der kunde opdrives, og er udrustet med alle moderne Forbedringer med Hensyn til kirurgisk og medicinsk Hjælp for de Lidende. Fagmænd, som have bereist begge Kontinenter, berømme det som det bedste Hospital, de have set, og det vilde gjøre en hvilkensomhelst Stad i Republiken Ære. Med de dygtige Læger, som her findes, og med de Midler og Redskaber, som ere til Stede for at kunne lindre de Lidendes Kval og bidrage til deres Helbredelse, vil det nye Hospital sikkert blive til stor Velsignelse for de Ulykkelige, som behøve dets Hjælp.

En Sag, som ligger vort Hjerte nær, er den, at Guds Folk ikke skulde blive trætte af gjensidigt at bistaa hverandre. Det gjælder ikke for os at gaa frem efter Principet: „Leve og lade leve", men derimod efter: „Leve og hjælpe at leve". Vi skulde hjælpe til at gjøre Andres Liv lykkeligt og værd at leve. Vore gode Ord skulde altid efterfølges af formaalstjenlige Handlinger. Nu er det netop en Tid paa Aaret, da vi gjennem de Gaver, vi skjænke vore Venner, give dem mange Tegn paa vor Hengivenhed og Agtelse. Dette er en smuk og tiltalende Skik; men selve Gaven har ikke saa stor Værdi som det venlige Blik og de kjærlige Ord, der burde ledsage den. Det er derfor uforstandigt at kappes med hverandre om at give store Gaver, hvis Pris overstiger Giverens økonomiske Vilkaar; thi som Regel er det den kjærlige Tanke og den elskværdige Følelse, hvormed Gaven gives, der gjør det største og bedste Indtryk paa Modtageren. Men det burde ogsaa erindres, at den aarlige Jule- eller Fødselsdagsgave ikke kan fylde den Tomhed, som maaske opstaar ved Ligegyldighed eller tankeløs Forsømmelse af nødvendig Hensyntagen i den øvrige Tid af Aaret. De Fattige bør fremfor Alt ihukommes ved denne Højtid. Ingen Fattig burde savne Hygge og Midler til det daglige Brød, medens vi andre fryde os over Kristi Komme til Verden — han, som lærte os, at vor Kjærlighed og Barmhjertighed endogsaa

skulde udstrækkes til vore Fjender. De Fattige skulde altid være Gjenstand for vor Omsorg og ikke mindst i Julen.

Vore Læreanstalter befinde sig i en udmærket Forfatning og ere i en stadig Udvikling. De ere fuldstændig adskilte fra de offentlige Skoler og Universiteter og erholde ingen Understøttelse hverken fra Staten eller Nationen, men de ere alligevel Lærestole, som de Sidste-Dages Hellige med god Grund kunne være stolte af. Brigham Young-Universitetet i Provo, S. D. H. Universitet i Salt Lake City og Brigham Young-Kollegiet i Logan ere Kirkens vigtigste Læreanstalter, men desuden ere de talrige Stiftsakademier og Højskoler alle udmærkede Indretninger, og de udføre en stor Gjerning med Hensyn til vort Folks højere og almene Uddannelse. De erholde en Understøttelse af Kirkens Midler saa stor, som de finansielle Forhold tillade.

Kirkens Litteratur er bleven betydelig forøget i Aarets Løb. Bl. a. er andet Bind af Kirkens Historie udkommet fra Trykken tilligemed Pagtens Bog i lille Lommeformat og en komplet Konkordants i Kvartformat til Mormons Bog. Mormons Bog er endvidere i Aarets Løb udgivet paa Tahiti-Sproget, og et nyt Oplag paa Hawaii-Sproget er under Trykning. Af andre af Kirkens Værker, som for Tiden ere under Arbejde, kan nævnes: Tredie Bind af Kirkens Historie; en Kirkehistorie, der i Fremstillingsmaade og Korthed er lempet efter Ungdommen, og en Konkordants til Pagtens Bog. Flere udmærkede Bøger med Forklaring af Kirkens Lærdomme og Skikke ere udgivne af forskjellige Forfattere, som selv bære Ansvaret for de paagjældende Bøgers Indhold, men deres Anstrengelser fortjene al Paaskjønnelse. Kirkens anerkjendte og antagne Normalskrifter ere imidlertid nu som før: Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og Den kostelige Perle. Af Kirkens Presse udgaar Deseret News dels daglig, dels to Gange ugentlig, og Tidsskrifterne Juvenile Instructor to Gange og Improvement Era een Gang om Maaneden. Mange andre Blade og Tidsskrifter, altfor mange til at nævnes her, kunne anbefales fra deres respektive Synspunkter. Det har lige fra Begyndelsen været et udmærket Træk hos Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at den har opmuntret de litterære Begavelser og befordret Kunst og Videnskab.

Vi have Alle Grund til at være glade over de Sidste-Dages Helliges tiltagende Tro, Haab og Kjærlighed. Den Aand, som hersker iblandt dem, og som især giver sig tilkjende paa de Steder, hvor de udgjøre Flertallet af Befolkningen, giver sig Udslag i tiltagende Godhed, Opofrelse, Kjærlighed og Enighed. Den almindelige Helbredstilstand er god; Fred hersker, og Bøn og Lovsange til vor himmelske Fader opstige Morgen og Aften fra hans Folk. Hviledagen fejres regelmæssigt med offentlige Møder og Nadverens Uddeling eller det hellige Ihukommelsesmaaltid om Frel-

seren, som ved sin Død tilvejebragte Forløsning for Menneskeslægten, og hvis Fødselsdag vi nu skulle fejre.

Alt, hvad vi her have nævnet, giver kun Aarsag til Glæde og opmuntrer til fortsat Arbejde. Vi lykønske de Hellige til den Fremgang, de have gjort, og til de Muligheder, som ligge foran dem. Trods Tvivlen og Forvirringen i Verdens religiøse Anliggender træder Sandhedens Evangelium langsomt, men sikkert i de raadende Vildfarelsers Sted, og Fordommenes Mure nedbrydes. De Frisindede og Ædle paa Jorden blive bedre bekjendte med det Værk, vi ere interesserede i, og med det Folk, som skabte sig et Hjem i Ørkenen. Sandheden gaar fremad og vil blive kronet med Sejrens Triumf. Striden bliver maaske heftig og langvarig, men Herren er med sit Folk. Ved hans Kraft skulle vi sejre. Han, hvis Fødselsdag vi nu berede os til at fejre, vil, naar Tiden er inde, komme og tage Riget i Besiddelse. Han skal regjere over hele Jorden, og alle Verdens Riger ville da blive hans. Han, som i Stjernenattens Stilhed lagdes til Ro i Bethlehems Krybbe, vil tilsidst blive erkjendt som Regent over hele Jorden. Indtil han kommer, hvis Ret det er at regjere, ville de Hellige ifølge Herrens Befaling „være Øvrighederne underdanige". De ville understøtte god Regjering og iagttage retfærdige Love. De ville tjene Frelseren, deres Forløser. De ville se hen til hans anden Tilkommelse og modtage ham som deres Suveræn og Herre. I hans Navn velsigne vi de Hellige og ønske dem sammen med hele Menneskeheden en lykkelig og frydefuld Jul.

Joseph F. Smith.
John R. Winder.
Anthon H. Lund.

Et Ideal.

Af Ældste C. A. Krantz i »Nordstjärnan«.

Uden Tvivl har du et Ideal; men Spørgsmaalet er, om det taaler Kritik. Der findes saa mange Idealer her i Verden, saa mange gode, store og med et glimrende Indhold; men hvis den, som stræber at naa et mindre Ideal, fortjener Lov og Pris, hvor meget ædlere er da ikke den, som stræber at naa det højeste? Alle de smaa Idealer ere mere eller mindre prægede af Egoisme; det er kun det højeste, som helt og holdent glemmer Jeg'et.

En taler om sig og sin Fremtid, og hele hans Livsopgave er at betrygge dette dyrebare Jeg's timelige og aandelige Vel. Det er uden Tvivl et Livsideal, men et snævert.

En anden ser intet andet Maal for sin Tilværelse end at arbejde for sin Familie og dens Velbefindende. Det er i Sandhed et godt Ideal, og det kunde aldrig falde os ind at forringe det.

En tredie har i hele sit Liv ofret sig for det Samfund, som han tilhører. Det er sikkert et større Ideal, men endnu alt for lidet.

En fjerde er Patriot, og hele hans Haab og Livs Tragten gjælder hans Fædrelands Storhed og Fremgang. Millioner have villigt ofret deres Liv for dette Ideal. Og al Verdens Poeter og Forfattere have hævet det til Skyerne som det højeste, man kunde tænke sig. Den store Sprogforsker Rasmus Rask udtrykker denne Tanke i Ordene: „Sit Fædreland skylder man Alt, hvad man kan udrette“. Men vi betragte det endnu som altfor smaatskaaret trods Alt, hvad det har udrettet for de civile Opgaver af lokal Natur, og saa er der endvidere den Hage ved det, at der klæber Blod ved de store Patrioters Hænder, som have villet fremme deres Fædrelands Interesser ved Magtens skarpe Vaaben.

Andre Livsmaal, som store og ædle Aander have levet og døet for, kunde nævnes, men her ville vi kun anføre det største af dem alle — det at leve og dø for Menneskeheden. Dette er det højeste og ædleste af alle Livsidealer.

For Menneskeheden, i Guds Navn, er den Indgangsrune, som enhver Sidste-Dages Hellig kunde skrive over Døren til sit Hjertekammer. Hele Verden er vort Fosterland, og Guds Planers Udførelse paa Jorden, som de ske i Himlen, er vort Maal. Det er et stort Maal, og der er kun een Vej, som leder dertil. Verden er fuld af Ærgjerrigheder, som tro, at de have opdaget hurtige Gjenveje til Opnaaelsen af Fred og Lyksalighed paa Jorden, uden at gjøre sig nogen Tanke om, at Herren har udpeget een og kun een Vej. Og den begynder ved den „trange Port“, hvor der staar en for Verden ringe „Mormon“-Ældste med „Himmerigets Nøgler“ eller Fuldmagt til at aabne den for Enhver, som ikke forhærder sit Hjerte, naar han hører Herrens Røst.

Den lille Bi, som milevidt fra sit Samfund ubemærket, og øjensynligt helt alene, arbejder i dets Interesse, er et træffende Billede paa den uanselige Hellige, som stille og ubemærket virker for sin Kirke og saaledes bidrager sin Del til at støtte den Organisation, hvis Banner bærer Indskriften: Verdens Fødsel paany og Guds Riges Opbyggelse paa Jorden.

Det er ikke ved at betragte sig selv, det er ved at betragte sin Frelser, at Mennesket bliver ham ligt. Sikkerhed, Kraft og Frelse findes i Betragtningen af den Retfærdighedens Sol, som bringer Sandhed i sine Straaler. Alex Vinet.

Vi føle, at vi ikke kunne gjennemskue det Evige; men vi føle det Evige, det Guddommelige i og omkring os. Vi føle det just guddommeligt, fordi vi ikke kunne fatte det. Thi Alt, hvad der er fatteligt, er menneskeligt og jordisk. A. Øhlenschlæger.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Onsdag den 1 Februar 1905

John W. Rigdons Daab.

Sidney Rigdons eneste nulevende Søn stadfæster sin Faders Vidnesbyrd.

En luthersk Præst dokumenterer sin Uvidenhed om vor Kirkes Historie.

Sidste Efteraar forefaldt en Begivenhed, der har Krav paa Opmærksomhed ikke alene hos de Hellige, men ogsaa hos alle dem, som ere blevne vildledte af Skribenters usympathetiske Fremstilling af denne Kirkes Historie. Vi have tidt og ofte set baade i Pressen og i Pjecer, at Sidney Rigdon er bleven betegnet som en af Forfatterne til Mormons Bog, og at han er bleven beskyldt for at have plagieret den saakaldte „Spaulding Roman", der aldrig har været trykt i hans Tid. Manuskriptet til denne Roman opdagedes for nogle Aar siden i Honolulu paa Sandwichøerne, hvortil det var kommet under mærkelige Hændelser; et Trykkeri, hvor det var, blev nemlig solgt, og Bogtrykkeren flyttede med sine Sager til disse Øer. Det findes nu i Oberlin College i Staten Ohio og er paa Kirkens Foranstaltning bleven trykt, men det kan ikke betragtes for andet end en Raritet, der kun har Interesse, fordi det staar i Forbindelse med de mange Løgnehistorier om, at det har ligget til Grund for Joseph Smiths og Sidney Rigdons Udarbejdelse af Mormons Bog. Det er dog ikke længere siden end i 1903, at en dansk Sognepræst, Pastor H. J. F. C. Matthiesen, Uggerløse, i sin Pjece „Hvad er Mormonismen?" leverede sine Læsere følgende „løse" Oplysninger, der naturligvis blandt de Orthodoxe herhjemme ere blevne meget roste. Præsten meddeler:

„Med Hensyn til Oprindelsen af „Mormons Bog", saa viser den religiøse Del af den sig at være dels Uddrag af Bibelen, dels frie Fantasier. Den historiske Del af den viser sig i høj Grad at ligne en Roman, „Det fundne Manuskript", som var forfattet af en tidligere Præst, Salomon Spaulding, der havde faaet den Ide, at Indianerne vare Efterkommere af de 10 Israels Stammer, og i sin Roman skildrede, hvorledes der var sket to Indvandringer til Amerika fra Jødeland, een ved Babelstaarnets Tid, een ved Jerusalems Ødelæggelses Tid. Romanen blev aldrig trykt, men Manuskriptet laa først i flere Aar hos en Bogtrykker i Pittsburg; senere blev det sendt tilbage til Spauldings Enke. Mens Manuskriptet laa hos Bogtrykkeren i Pittsburg, kom en tidligere Baptist-Præst, nu Fri-Præst, Sidney Rigdon, meget i Huset hos denne Bogtrykker, og mens det var i Spauldings Enkes Besiddelse, tjente Joseph i samme Hus. Manuskriptet laa i en Kuffert oppe paa Loftet.

Allerede i 1827 vare Rigdon og Smith bevislig i Forbindelse med hinanden, og der er al Sandsynlighed for, at de begge have læst Manuskriptet til Spauldings Roman, ligesom flere Papirer — maaske Kladden til denne — senere viste sig at være forsvundne fra Kufferten. Flere af Spauldings Slægtninge, for hvilke denne havde læst sin Roman, gjenkjendte den senere i „Mormons Bog"."

Som bekjendt var Sidney Rigdon Profeten Joseph Smiths ivrige og fortrolige Medhjælper. Kort efter Josephs Martyrdød gjorde han derfor ogsaa Krav paa at overtage Præsidiet over Kirken, men blev forkastet af Folket, da Kirkens Ledelse ifølge den rette Orden kom til at paahvile de Tolv Apostles Kvorum med Brigham Young som dets Præsident. Sidney Rigdon blev tilsidesat og senere udelukket af Kirken, fordi han søgte at oprette en egen Menighed, og siden den Tid forenede han sig ikke mere med Kirken, men ernærede sig som Sagfører indtil sin Død.

Trods sin Adskillelse fra Kirken i saa mange Aar fastholdt han dog altid Troen paa Mormons Bog som en guddommelig Aabenbaring ved Engles Betjening til Joseph Smith. Ved enhver given Anledning bar han det samme Vidnesbyrd om dette Emne og udtalte, at han aldrig havde set eller hørt om Mormons Bog, førend den blev bragt ham af hans tidligere Trosfælle og Ven, Parley P. Pratt. Bogen havde da været trykt og til Salgs i et Aars Tid, og det er aldeles u„bevisligt" for Sognepræsten, at Rigdon og Smith „allerede i 1827 vare i Forbindelse med hinanden". De saa' først hinanden i Dec. 1830, efter at Rigdon var døbt.

Sidney Rigdons egen Familie var godt bekjendt med de Omstændigheder, under hvilke han antog Evangeliet; men da Familiens Hoved forlod Kirken, fulgte Familien naturligvis med, og saaledes kom Sønnen, John W. Rigdon, til at svæve i det Uvisse, imellem Frygt og Haab, grundet paa, at hele Verden ansaa „Mormonismen" for et Bedrageri, medens hans egen Fader, skjøndt udenfor Kirken, altid sagde, at han vidste, at Mormons Bog var fremkommen ved Guds Aabenbarelse.

Da hans Faders Forsøg paa at stifte et eget Samfund mislykkedes, og da flere andre Sektstiftere ligeledes havde daarligt Held med sig, saa kom denne Søn tilsidst til at træffe en Afgjørelse med sig selv om, enten Kirken i Utah eller den „Omorganiserede" var den af Gud anerkjendte. Ad denne Vej fandt han en berettiget Anstødssten overfor „Josephiterne", idet disse benægtede, at Profeten Joseph Smith havde indført eller lært den celestiale Ægteskabsorden, der indbefatter Troen paa en Mands Ægteskab med mere end een Hustru paa samme Tid. John W. Rigdon vidste nemlig fra sine Drengeaar og ud fra sine personlige Oplevelser bedre Besked.

Ældste Isaac B. Ball skrev den 10 September fra New York til Deseret News:

Torsdag den 8 Sept. havde tre Ældster den Glæde at se John W. Rigdon, den eneste nulevende Søn af Profeten Josephs tidligere Raadgiver Sidney Rigdon, underkaste sig Daabens Ordinance. Den hellige Daabsakt udførtes af Ældste John M. Macfarlane i den historiske Hudsonflods Vande, og han konfirmeredes af Præsidenten over Østtaternes Mission, Ældste John G. McQuarrie. I den langt fremrykkede Alder af 74 Aar gjenindtraadte saaledes Sidney Rigdons eneste levende Søn i Kristi Kirke, fra hvilken hans Fader blev udelukket, efter at han der havde spillet en vigtig Rolle i Kirkens trangeste Dage. Den gamle Hædersmand har længe vandret borte fra det Samfund, hans Fader engang elskede saa højt, men har nu selv fundet Hvile deri. Intet Under, at han fældede Taarer, da hans nyfundne Brødre i Kristus lykønskede ham til det Skridt, han havde taget. Han vendte efter den hellige Handlings Udførelse tilbage til sit Hjem i Brooklyn.

Det er en stor Glæde at høre, at det Baand, som i alle disse Aar har holdt ham i Troen og til Slut draget ham ind i Kirkens Favn, er hans Faders urokkelige Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og Mormons Bogs Sandhed. Sidney Rigdon forsvarede altid denne sin Overbevisning, og hans Søn har aldrig været istand til helt og holdent at unddrage sig eller glemme dette Vidnesbyrds Kraft.

Erindringer om gamle Dage.

John W. Rigdon fødtes i Mentor, Ohio (omtrent fem eng. Mil fra Kirtland) den 11 Juni 1830. Fra Kirtland skriver hans tidligste Erindringer sig. Han husker Templets Opførelse og dets Indvielse, ved hvilken Lejlighed hans Fader holdt en Prædiken. Han mindes tydeligt den forfærdelige to Maaneders lange Rejse, som Joseph og Sidney med deres Familier nødtes til at foretage i Vinteren 1838; ligeledes de oprørende Scener, som udspilledes i Far West, og Josephs, Hyrums, Sidneys og Andres Indespærring i Liberty Fængsel; Nauvoos Anlæggelse om Vaaren 1839 og denne skjønne Stads Historie indtil 1844, da han fulgte sin Fader til Pittsburg. Det glæder ham at opfriske disse Minder overfor sine Venner og at fremdrage svundne Dages Tildragelser.

Jurist af Fag.

Hans Hukommelse udmærker sig ved at være klar og usvækket; han kan saaledes erindre Tildragelser, som fandt Sted, da han var fire Aar. Han fortæller sine Minder paa en saa underholdende Maade, at det er en Nydelse at høre paa ham, og han er en højst omgjængelig Personlighed. Den rigdonske Familie flyttede i 1847 fra Pittsburg til Friendship, Alleghany County, i Staten New-York. John R. studerede her til Jurist og erholdt i 1859 Sagførerbevilling. Han begyndte imidlertid at skrante, og i 1863 begav han og hans Broder Sidney sig til Montana for at arbejde i Guldminerne. Om Efteraaret rejste de til Salt Lake City, hvor de tilbragte Vinteren, hvorefter de i 1865 vendte hjem til

Østen og gjenoptoge deres Sagførervirksomhed. I de sidste Aar har John R. været bosat i Brooklyn.

Et nyt Besøg i Salt Lake City.

Om Foraaret 1900 besøgte han igjen Salt Lake City og vendte tilbage om Efteraaret, men hans Sind havde under dette Besøg modtaget Indtryk, som aldrig lode sig udslette. Samtale med Venner; Synet af Zions Blomstring; Opførelsen af Herrens Tempel — alt dette saaede i hans Hjerte en Sæd, som nu er modnet. Siden hans Fader forlod Nauvoo, siger han, talede han kun lidt om religiøse Anliggender med sin Familie; han gjorde Intet for at undervise sine Børn om Sandheden, og han forsømte endog at holde Bøn med sin Familie. John W. har derfor aldrig gjort Skridt til at slutte sig til nogen Kirke, naar undtages, at han, da han var 9 Aar og syg, døbtes af Hyrum Smith i Mississippifloden ved Nauvoo.

En Prædiken aabnede hans Øjne.

I de senere Aar har han imidlertid begyndt at tænke paa sit evige Vel; men da han nærede Fordomme mod Læren om flere Hustruer, var det først hans Hensigt at forene sig med den s. k. „omorganiserede" Kirke eller „Josephiterne"; han havde i sin Barndom været Legekammerat med den unge Joseph. Men i Aaret 1900 læste han en Prædiken, som denne havde holdt. Herom siger Mr. Rigdon: „Paa Grund af mine Fordomme sympathiserede jeg med den unge Joseph, men saa blev jeg bekjendt med en Udtalelse, som han fremsatte i Kansas City, og den gik ud paa, at da en Del Personer havde udspredt det Rygte, at hans Fader var den, som var fremkommet med Læren om Mangegifte, saa var han nu kommen tilstede for at forsikre, at hans Fader ikke var nogen Polygynist. Dette bevirkede, at jeg vendte mig fra ham; thi jeg vidste bedre."

Læren om Polygyni.

I Broder Rigdons Kundskab i denne Sag lader han sig ikke rokke. Under Dato af 20 Marts 1904 skrev han i min (Ældste Isaac B. Balls) Dagbog følgende: „Med Hensyn til Læren om Mangegifte veed jeg, at Joseph Smith var Meddeleren af den, og at han i 1843 indførte den i „Mormon"-Kirken; at han sendte sin Broder Hyrum Smith med Aabenbaringen til Højraadet i Nauvoo med den Besked, at hans Broder Joseph havde erholdt den fra Herren i hans Nærværelse. Paa den Tid, da den først forkyndtes, vakte den stor Ophidselse i Kirken, og mange troede den ikke, men forklarede, at det var en falsk Aabenbaring. Efter Joseph Smiths Martyrdød drog Kirken vestpaa og havnede endelig i den store Saltsødal, og her lærtes det nævnte Princip offentlig i Kirken, og alle eller næsten alle kom til at tro paa det."

Foruden dette meddeler han mange Hændelser, som bevise, at Joseph Smith lærte Aabenbaringen om Mangegifte i Nauvoo. Han siger, at Joseph underviste hans Fader derom, og at Sidney omtalte det for sin

Hustru, som imidlertid ikke antog det, men talede imod Profeten, hvortil Rigdon svarede: „Skjæld kun Kirken ud, om du vil, men Herren vil maaske endnu befale mig at tage en Hustru til.“ Som allerede bemærket var det Sidney Rigdons Vidnesbyrd om Guddommeligheden af Mormons Bog og Joseph Smiths Mission, der blev det Anker, som hindrede hans Søn fra fuldstændig at drive bort fra Sandheden.

Mormons Bogs Oprindelse.

Mr. Rigdon siger, at han efter sin Hjemkomst fra Utah i 1865 følte sig meget urolig i Sindet, og han besluttede grundigt at udforske, hvorfra Mormons Bog kom; han havde nemlig faaet den Ide, at Joseph Smith ikke talede Sandheden angaaende dens Oprindelse. Saa en Dag, da John og Faderen vare alene, sagde han: „Fader, du har ophørt at prædike for „Mormonerne“. De have udstødt dig. Du har ikke længere nogen Forbindelse med dem. Du er en gammel Mand, og dit Livs Timeglas er snart udrundet. Derfor ønsker jeg nu som din Søn at vide, hvorfra Mormons Bog kom. Du skylder mig og din øvrige Familie at udtale, hvad du veed derom. Du var forenet med Joseph Smith i fjorten Aar. I vare fængslede sammen; I bleve begge tjærede og fjedrede sammen; I vare dømte til at skydes paa een Gang; og han maa sikkert en Gang i Fortrolighed have fortalt dig sin Hemmelighed. Og du veed, hvor Bogen kom fra; gaa derfor ikke i din Grav uden at røbe denne Hemmelighed.“

Hans Faders Vidnesbyrd.

Sidney R. løftede sin Haand imod Himlen og svarede: „Min Søn, jeg har kun een Beretning at give dig om Mormons Bog. Hvis Joseph Smith ikke erholdt den fra en Engels Hænder — som han forklarede — da veed jeg ikke, hvorfra han fik den. Hvis han havde nogen Hemmelighed, saa bevarede han den godt; thi hans Beretning til mig var altid den samme; og jeg tror, at han erholdt Bogen paa den Maade, han sagde. Jeg sværger ved Gud, at jeg ikke skrev den. Første Gang, jeg nogensinde saa' Mormons Bog eller hørte, at der levede en saadan Mand som Joseph Smith, var, da Parley P. Pratt i din Moders og din Søster Athalias Nærværelse overrakte mig et indbundet Exemplar af Bogen “

Dette Vidnesbyrd har siden den Tid ringet i Sønnens Øren — og ikke forgjæves. Mr. Rigdon har mange trofaste Venner i Utah, og de glæde sig med ham over det Skridt, han har taget. Ligeledes ville alle Hellige sikkert glæde sig over, at Sønnen af den Mand, som i deres Samfund var saa rigelig velsignet af Herren, har forenet sig med dem. Han haaber snart at faa Lejlighed til at forene sig med Kirkens Hovedstyrke i Utah.

Død! Man dør ikke, naar man har tjent Gud.

Eug. Bersier.

Advarsel.

De af vore Ældster og Medlemmer, som have i Sinde at rejse til Amerika, gjøres herved opmærksomme paa, at alle Passagerer over Liverpool blive underkastede et yderst nøje Lægesyn, forinden det tillades dem at gaa ombord, og hvis Nogen findes angrebet af en smitsom Sygdom, sendes han eller hun uden videre tilbage. De amerikanske Myndigheder ere blevne i højeste Grad nøjeseende med Hensyn til denne Sag, og det tillades ingen Personer, der lide af Svagheder, at gaa i Land. Øjensygdomme ere navnlig Gjenstand for deres Opmærksomhed, og mange vide ikke, at de ere angrebne af en saadan Sygdom, før de ere blevne undersøgte. For at undgaa alle unødvendige Bekymringer vilde det derfor være det klogeste, det rigtigste og det mest økonomiske, om Alle, som have tænkt paa at rejse, lode sig undersøge af en Læge, forinden de begynde at træffe Forberedelser til Rejsen. Flere Emigranter ere nylig blevne tilbageholdte i England, fordi de lede af „Trachoma", en Øjensygdom; og da der kræves flere Uger til denne Sygdoms Helbredelse, vilde det være absolut formaalstjenligt at forebygge alle Ubehageligheder forinden Rejsen. Ifølge Beretninger fra England ere Emigranter i stort Antal indlagte paa Sygehuset der for at helbredes for den nævnte Sygdom. Som et slaaende Bevis paa det strenge Eftersyn kan anføres, at der allerede i Aar er tilbagevist 1100 Emigranter, mest russiske Jøder, hvis Hensigt det var at rejse til Amerika.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Ældster ankom den 10 Jan. til Kjøbenhavn fra Amerika og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

Hans Knudsen fra Brigham City, Utah, i Christiania.
Hyrum L. Johnsen fra Brigham City, Utah, i Kjøbenhavn.
Hans H. Hansen fra Preston, Idaho, i Aarhus.
Jens Lars Sørensen fra Blackfoot, Idaho, i Bergen.
Andrew M. Nelson fra Brigham City, Utah, i Christiania.
David N. Sorenson fra Salt Lake City, i Christiania.
Hiram D. Nielson fra Hunter, Utah, i Stockholm.

Vi hilse disse Brødre med hjertelige Følelser og byde dem Velkommen til den skandinaviske Mission, hvor vi haabe, de maa faa Lejlighed til at udrette meget Godt for Herrens Sag.

Afløsning. Følgende Ældster ere med Hæder afløste fra deres Missionsarbejde og afrejste til deres Hjem i Zion:

Finn H. Berg fra Christiania, til Ammon, Idaho.
Emanuel M. Olson fra Stockholm, til Salt Lake City, Utah.
Niels Peter Sorensen fra Aarhus, til Moroni, Utah.

Joel M. Poulsen fra Christiania, til Richfield, Utah.
Joseph F. Quist fra Stockholm, til Salt Lake City, Utah.
Axel L. Fikstad fra Christiania, til Salt Lake City, Utah.
Niels P. Andersen fra Aarhus, til Elsinore, Utah.
George A. Knudsen fra Kjøbenhavn, til Salt Lake City, Utah.
Ole H. Andersen fra Kjøbenhavn, til Hyrum, Utah.

Disse Brødre have Alle udført en god Mission, og de vende hjem, ledsagede af vore hjerteligste Ønsker.

Forflyttelse. Missionærinderne Anna C. Widtsoe og Petroline J. Gaarden ere forflyttede fra Trondhjems til Christiania Konference, Ældste Henry C. Christensen fra Bergens til Kjøbenhavns Konference og Ældste Geo. M. M. Jorgensen fra Aarhus Konference til Missionens Hovedkontor i Kjøbenhavn.

Forfatningsbevægelsen i Rusland.

En Revolutionsbølge gaar i disse Dage hen over Rusland. Folket kræver en fri Forfatning i Lighed med de vesteuropæiske Nationers. Det nuværende Styre maa sikkert være sin Opløsning nær, da det er aldeles uforeneligt med, hvad Nutiden kræver. I Østen falde Soldaterne paa Slagmarken; hjemme skyde de paa deres egne Landsmænd. Vi haabe, at Befolkningen maa faa sine Ønsker opfyldt og opnaa en fri Forfatning, og vi ville i en saadan Begivenhed se Herrens Styrelse. Det er ikke mere end godt et Aar siden, at Apostel Lyman indviede Landet til Evangeliets Forkyndelse. Den eneste tænkelige Maade, hvorpaa vore Ældster kunne faa Befolkningen i Tale i nogen nævneværdig Grad, er under en fri Forfatning med fri Religionsøvelse. Det russiske Folk sidder inde med en umaadelig intellektuel Kraft, og det er vort oprigtige Ønske, at den maa komme til fri Udvikling. Om Bevægelsens Forhistorie tillade vi os at meddele følgende efter „Politiken":

„I hurtigere og hurtigere Tempo og under skarpere og skarpere Former skrider Forfatnings- og Frihedsbevægelsen frem i Rusland. Til en Begyndelse samledes Opmærksomheden om Semstvoernes og Kommunalbestyrelsernes Resolutioner. Det var repræsentative Organer, som her toge til Orde paa Folkets Vegne om „Rigets almindelige Anliggender". Og til Trods for Semstvoernes og Kommunalbestyrelsernes stærkt aristokratiske Sammensætning havde deres Udtalelser en ægte frisindet Klangfarve.

Ledemotivet i alle Resolutionerne var: Afskaffelse af Selvherskersystemet og Indførelse af en konstitutionel Forfatning efter vesteuropæisk Mønster. Naar Adelsmænd og Godsejere, der danne Hovedbestanddelen af Semstvoernes Medlemmer, enedes om at rejse saadanne Krav, kunde man sige sig selv, at der ude i Befolkningen bredte sig en Bevægelse, hvis Styrke de høje Herrer kjendte og havde lært at respektere.

Mellem Linierne i Resolutionerne læstes indtrængende Advarsler til

Czaren om at gjøre de fornødne Indrømmelser, før det blev for sent. Man havde naaet den tolvte Time, hvor Øjeblikkene vare kostbare. Tøvede Regjeringen med at forlade de gamle reaktionære Veje, maatte man være belavet paa at se Frihedsbevægelsen antage et revolutionært Præg.

Denne Tanke kom ogsaa til Orde indenfor Magthavernes Kreds. I det Rigsraadsmøde, som kort før Jul afholdtes under Czarens Forsæde, skal Pobedonoszevs reaktionære Udtalelser have fremkaldt følgende korte og rammende Svar fra Witte: „De udæsker jo formelig til Revolution."

Men uheldigvis var Witte ikke den Mand, der kunde eller vilde sætte Alt ind paa at bryde Reaktionens Overmagt blandt Czarens Omgivelser. Han bøjede af for den hellige Synodes Generalprokurør og vovede end ikke at gjøre fælles Sag med den moderat-liberale Indenrigsminister Sviatopolk-Mirski. Witte søgte at mægle mellem Regjeringens højre og venstre Fløj, men Resultatet af hans Mægling blev, at alle frisindede Synsmaader og alle bestemte Reformløfter udviskedes i det Czar-Manifest, som omsider bragtes i Stand og offentliggjordes umiddelbart før Aarsskiftet.

Kun paa eet Punkt gav Czar-Manifestet klar Besked: Selvherskersystemet skulde opretholdes. Men hermed havde Regjeringen ogsaa markeret et Standpunkt, der brat tilintetgjorde Forhaabningerne om, at de af Semstvoerne indledede sindige og rolige Forfatningsbestræbelser vilde føre til Maalet. Det kunde ikke forundre, men maatte snarest betragtes som en Selvfølge, at Folkebevægelsen nu brød frem med Vælde og ikke længere brugte repræsentative Organer som Mellemled.

Hvad der sker i disse Dage, kjendetegner Virkningerne af Czar-Manifestet. Folket har opgjort sin Mening om Wittes luftige Reformprogram. Det samme Svar, som han gav Pobedonoszev, faar han nu selv. Erklæringen om, at det autokratiske Styre skal holdes i Kraft, opfattes af Ruslands brede Lag som Udæskning til Revolution. Fordringen om en fri Forfatning er det almindelige Feltraab, men iøvrigt følges sociale og politiske Krav ad i nøje Forening og finde hos Arbejderne Udtryk gjennem den mægtige Strejkebevægelse.

Overfor de Kræfter, der rundtom i Landet rejse sig mod Selvherskersystemet, synes Regjeringen at staa raadløs og vankelmodig. Censurmyndighederne lukke Øjet for Meddelelser og Pressendtalelser, som ellers aldrig vilde faa Lov at passere, og Politiet i St. Petersborg har i de sidste Dage ved flere Lejligheder vist en Lemfældighed, der — i Betragtning af russiske Politi-Traditioner — er ganske uhørt.

Det lader til, at Regjeringens Ledere endelig have faaet Fornemmelsen af, at Folkebevægelsen er naaet saa vidt og saa langt, at den ikke kan knes med Vold og Magt. Sikkert nok har Skudet mod Vinterpaladset bidraget væsentligt til at belære Czarens Raadgivere om, hvor løst og svagt et Grundlag Selvherskermagten hviler paa. Militæret har stedse været Reaktionens faste Støtte. Naar ogsaa denne Støtte glipper, naar Regjeringen maa regne med, at Folkebevægelsen eller, om man vil, de revolutionære Tendenser have forplantet sig til Officerskorpset og Soldaterne, saa turde det falde svært endogsaa for Pobedonoszev at bevare Troen paa Selvherskerdømmets Vælde og Urørlighed."

Edison og den pæne, unge Mand.

Iblandt Edisons Assistenter eller Lærlinge findes der ofte hovne og opblæste unge Mennesker, rige Fabrikejeres og Forretningsmænds Sønner, som skulle uddanne sig i den store Opfinders Laboratorium. Disse Grønskollinger ere undertiden meget forvænte og have deres Vaner, Noget, som Edison slet ikke synes om.

Han nærer den Anskuelse, at det kun er det, som et Menneske selv udfører, der bør respekteres, og han har ikke større Respekt for en Mand, fordi han er født til en Formue eller en større Virksomhed.

En af disse fine unge Herrer nærede meget høje Tanker om sin egen Dygtighed — langt højere, end han havde Ret til at nære — og en Dag, da han skulde gjøre et Apparat rent, som netop var nødvendigt til et Experiment, der skulde anstilles, nægtede han bestemt at ville nedlade sig til at udføre et saa simpelt Arbejde.

„Jeg er Opfinder og ikke Skurekone," sagde han.

Edison hørte tilfældigvis denne hans Bemærkning. Han gik hen til den unge Mand, bukkede dybt for ham og sagde med en meget alvorlig Mine:

„Jeg maa bede Dem meget om Undskyldning, fordi jeg har vovet at anmode Dem om at udrette et saa simpelt Arbejde. Det er klart, at en Mand i Deres Stilling og med Deres Geni ikke bør tilsmudse sine Fingre paa den Maade. Nu skal jeg gjøre det Arbejde; jeg er kun en simpel Arbejder og har aldrig været andet."

Derpaa smøgede Edison sine Ærmer op og gjorde Apparatet rent, hvorefter han vendte sig til den unge Mand, som var bleven blussende rød af Forlegenhed:

„Se saa! Nu er Turen til Dem. Nu staar kun tilbage at gjøre selve Opfindelsen, og deri vover jeg ikke at tilbyde min Bistand til et saa overlegent Geni som Deres."

Kuren var fortrinlig. Den elegante, unge Mand blev siden et baade dueligt og beskedent Menneske.

Der gives ingen Skjæbne her i Livet, som Arbejde, Aarvaagenhed, Uskyldighed og Tilfredshed med sig selv ikke formaar at gjøre taalelig, naar man blot har for Øje at gjøre sin Pligt.

J. J. Rousseau.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Christian D. Fjeldsted, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).